

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. A.**, zast. JUDr. Emilem Flegelem, advokátem, se sídlem K Chaloupkám 3170/2, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2025, č. j. OSH 150/25-2/67.1/25044/Ře KULK 18861/2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 18. 8. 2025, č. j. 60 A 10/2025-19,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Jablonec nad Nisou ze dne 2. 12. 2024, č. j. 121597/2024, byl žalobce uznán vinným ze spáchání tří přestupků provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Těch se měl dopustit tím, že jako provozovatel silničního vozidla registrační značky X nezajistil, aby při jeho užití na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť blíže nezjištěný řidič předmětného vozidla dne 16. 2. 2024 v 6:46 hod., 21. 2. 2024 v 6:51 hod. a 23. 2. 2024 v 6:49 hod. na pozemní komunikaci v obci Lučany nad Nisou, silnice I/14 u č.p. X ve směru jízdy na Jablonec nad Nisou, překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 6 km/h až 15 km/h. Tím žalobce porušil povinnost dle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a toto jednání vykazovalo ve dvou případech znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a v jednom případě znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 3.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení o přestupku ve výši 2.500 Kč. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou. Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost. Nesouhlasí se závěry krajského soudu, že doručení předvolání k podání vysvětlení na nesprávnou adresu není pro posouzení věci rozhodné a že případ stěžovatele je případem prokazatelně obstrukčního jednání provozovatele vozidla. Namítá, že správní orgán prvního stupně postupoval nezákonně, když sdělenému řidiči, který se k řízení vozidla přiznal, nezaslal předvolání k podání vysvětlení na adresu pobytu, kterou mu sám sdělil a na kterou mu byla doručena první výzva k podání vysvětlení. Řidič adresu, z níž se zásilka obsahující předvolání k podání vysvětlení vrátila, nikdy neuvedl jako adresu trvalého pobytu či adresu pro doručování, ani o doručování na tuto adresu nikdy nežádal. Takové doručení proto nemělo žádné právní účinky. Za žádost o doručování na jinou adresu přitom nelze považovat adresu odesilatele na obálce dopisu, v němž byla písemnost odeslána. Na základě takto „nedoručeného“ předvolání k podání vysvětlení nebylo možné dospět k závěru, že je řidič nekontaktní nebo se mu nedaří doručovat. Tato skutečnost nijak neposiluje podezření ohledně obstrukčního označení řidiče. Navíc stěžovatel nikdy neuváděl v žádných správních řízeních „fiktivní řidiče“. Krajský soud postup správní orgánů nepřezkoumatelnou a nesrozumitelnou argumentací aproboval jako správný, aniž by se vypořádal s námitkami stěžovatele. Poukázal pouze na judikaturu Nejvyššího správního soudu k nezbytným krokům ke zjištění pachatele při zjevných obstrukcích, aniž by uvedl, zda tyto požadavky byly v dané věci naplněny.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že na jednotlivé argumenty stěžovatele reagoval již v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a na učiněných závěrech setrvává.

[5] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Předtím než přistoupí k meritornímu projednání věci, posoudí kasační soud ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, zda je splněna podmínka přijatelnosti dle § 104a odst. 1 s. ř. s. Dle tohoto ustanovení se pro nepřijatelnost odmítne stížnost, jež svým významem podstatně nepřevyšuje vlastní zájmy stěžovatele.

[7] K přesahu vlastních zájmů stěžovatele se NSS vyjádřil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, ve kterém vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Kasační stížnost je přijatelná v případě, kdy se zaprvé dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou NSS, zadruhé, pokud se kasační stížnost týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, zatřetí, pokud je třeba učinit judikaturní odklon, a nakonec začtvrté, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud shledal, že žádná z těchto podmínek nebyla naplněna, a kasační stížnost je proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelná.

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud se v první řadě zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Pro stručnost odkazuje na judikaturu ohledně posouzení toho, jaké vady naplňují tento kasační důvod (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Napadený rozsudek není nepřezkoumatelný, neboť se v něm krajský soud řádně zabýval všemi žalobními body a své závěry přehledně, přesvědčivě a srozumitelně odůvodnil, přičemž mimo jiné vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu, jejíž podstatný obsah vztahující se k případu stěžovatele v napadeném rozsudku shrnul. Krajský soud se zabýval věcí podrobně a samostatně na základě žalobních námitek uplatněných stěžovatelem a nelze dát stěžovateli za pravdu, že by krajský soud bez dalšího aproboval závěry žalovaného. Není ani pravdou, že krajský soud neuvedl, zda správní orgány učinily nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Krajský soud se touto otázkou podrobně zabýval v bodech 28 až 30 napadeného rozsudku.

[10] Stěžovatel namítá, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, když i přes zjištění skutečností odůvodňujících zahájení řízení s konkrétním pachatelem věc odložil a zahájil řízení se stěžovatelem jako provozovatelem vozidla.

[11] Ustanovení § 10 odst. 3 a § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu stanoví objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejíž obsah je vymezen v jiných ustanoveních tohoto zákona. Tato objektivní odpovědnost má formu odpovědnosti za přestupek (k tomu blíže nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, zejména části VII a VIII). Jejím účelem je zajistit, aby překročení maximální povolené rychlosti naměřené pomocí automatických radarů nebo nesprávné parkování nezůstalo nepotrestáno a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, bod 17). Právě proto je projednání přestupku provozovatele vozidla podmíněno tím, že správní orgán podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu „učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazují“.

[12] Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně vyslovil, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“ (např. rozsudek NSS č. j. 8 As 110/2015-46, bod 18). Současně však v citovaném rozsudku zdůraznil primární odpovědnost řidiče vozidla, neboť „budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjišťovat přestupce, musí se o to pokusit“ (srov. např. rozsudky NSS ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44, či ze dne 5. 11. 2021, č. j. 5 As 353/2020-26, bod 17, či ze dne 7. 11. 2024, č. j. 4 As 19/2024-23, bod 13).

[13] Povinnost správních orgánů ve vztahu k zjištění skutečného řidiče je oslabena či vůbec neplatí v případech, v nichž „provozovatel vozidla označil osobu údajného řidiče z

důvodu učinění pouhé procesní obstrukce bez reálného obsahu, konkrétně když neuvedl (a) dostatečné množství osobních údajů konkrétní osoby, aby ji bylo možné identifikovat a kontaktovat, popřípadě uvedl údaje smyšlené či falešné, nebo (b) šlo o provozovatele, respektive jejich zástupce, kteří opakovaně jednali v podobných věcech obstrukčním způsobem (...). Ve věcech, v nichž se jedná o odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, je třeba výše uvedené obecné závěry judikatury aplikovat individuálně podle konkrétních skutkových okolností“ (rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 As 293/2018-25, bod 22; srov. též rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 346/2018-22, body 12 a 13, či usnesení NSS ze dne 5. 2. 2026, č. j. 9 As 64/2025-24, bod 14).

[14] Při zjišťování, zda se ze strany provozovatele jedná o obstrukční jednání, „jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci.“ (srov. též rozsudky NSS ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016-44, či ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016-29, bod 20). V případě nejrůznějších obstrukčních praktik je skutečně namístě nečinit takové procesní úkony, které se s ohledem na povahu sdělených informací, dřívější poznatky z úřední činnosti či jednání samotných provozovatelů vozidel jeví jako zcela neefektivní, bezúčelné či ne hospodárné (rozsudek NSS č. j. 2 As 346/2018-22, bod 13).

[15] V nyní posuzované věci ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel na výzvy prvostupňového správního orgánu provozovateli vozidla reagoval vyjádřením, že předmětné vozidlo ve dnech 16. 2., 21. 2. a 23. 2. 2024 řídil J. L. Správní orgán prvního stupně následně zaslal sdělené osobě na uvedenou adresu výzvu k podání vysvětlení, která jí byla doručena dne 11. 5. 2024. Dne 10. 6. 2025 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání, ve kterém J. L. uvedl, „Zdeluji k zasílka RR855592857CZ ja auto ridil.“ Podání bylo podepsané, podpis se odlišoval od podpisu osoby, které dle doručenký převzala výzvu k podání vysvětlení doručenu na shora uvedenou adresu v USA. Písemnost byla k poštovní přepravě podána v Jablonci nad Nisou jako obyčejná poštovní zásilka, jako zpáteční adresa na obálce byla uvedena adresa L. X, Ž. B. Na tuto adresu se následně správní orgán prvního stupně pokusil J. L. doručit předvolání k podání vysvětlení. Zásilka se vrátila jako nedoručená s informací o tom, že adresát J. L. nemá na uvedené adrese poštovní schránku. Správní orgán prvního stupně následně dotazem na Městský úřad Tanvald zjistil, že stěžovatel obdobným způsobem v případě dřívějších přestupků uváděl fiktivní osobu K. P. na jiné adrese v USA. Ten zaslal Městskému úřadu Tanvald totožné prohlášení, jako sdělený řidič v nyní posuzovaném případě: „Zdeluji k zasílka RR909480842CZ ja auto ridil.“ Předtím uváděl jako řidiče O. R. z Norského království, tehdy písemnost posílal z vlastní datové schránky. V roce 2019 udával obviněné D. L. z Přerova a P. Y. z Ukrajiny. Po tomto zjištění správní orgán prvního stupně všechny tři přestupky usneseními odložil s odůvodněním, že nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku vůči konkrétní osobě.

[16] V prvostupňovém rozhodnutí pak správní orgán prvního stupně uvedl, že „v případě obviněného se jedná o osobu, která se jako provozovatel vozidla dopouští dopravních přestupků opakovaně a používá stejnou taktiku i na jiných úřadech, jen s jinými obviněnými. Údaje o uvedené osobě J. L. lze považovat za fiktivní, za účelem viny, kdy ve spojení s informacemi o obstrukčních taktikách u jiných správních orgánů používal fiktivní osoby (...). Na základě těchto

pokračování

všech zjištění lze považovat osobu J. L. za fiktivní. Správní orgán proto nepovažuje osobu řidiče sdělenou provozovatelem vozidla za spolehlivě zjištěnou, ale za osobu fiktivní sdělenou za účelem zproštění se viny.“ Tento závěr potvrdil též žalovaný v napadeném rozhodnutí.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že v posuzované věci představovalo označení řidiče J. L. případ obstrukčního jednání ze strany provozovatele vozidla (stěžovatele). O tom svědčí zejména zjištění správního orgánu prvního stupně z úřední činnosti týkající se obdobného postupu stěžovatele v dalších přestupkových řízeních, v nichž též uváděl fiktivní osoby. Jak správně uvedl krajský soud, skutečnou totožnost stěžovatelem označeného řidiče zpochybňuje též odlišnost podpisů na doručence k výzvě k podání vysvětlení a v odpovědi na výzvu k podání vysvětlení, jakož i to, že odpověď byla zaslána z adresy v České republice a současně na obálce byla uvedena zpáteční adresa, na níž sdělený řidič neměl schránku.

[18] V případě zjevných obstrukcí judikatura Nejvyššího správního soudu klade relativně nízké požadavky na to, jaké kroky musí správní orgán učinit dříve, než zahájí správní řízení s provozovatelem vozidla (srov. např. rozsudky NSS ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018-18, bod 12, ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016-29, bod 20, ze dne 18. 11. 2025, č. j. 6 As 51/2025-30, bod 12). Nejvyšší správní soud například připustil, že za určitých okolností lze za dostatečné úsilí považovat i zaslání jediné výzvy k podání vysvětlení, jestliže provozovatel vozidla označí jako řidiče osobu žijící v zahraničí (rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019-36, bod 23). V případě, kdy žalobce označil za řidiče vozidla osobu, o níž bylo správnímu orgánu z úřední činnosti známo, že byla jako údajný řidič v obdobných případech uváděna opakovaně, pak Nejvyšší správní soud aproboval postup správního orgánu, který na základě tohoto zjištění nečinil další kroky ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, věc bez dalšího odložil a zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla (srov. Rozsudky NSS ze dne 23. 11. 2016, č. j. 6 As 36/2016-29, bod 31, či ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016-39). Podmínku učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu bez dalšího považoval Nejvyšší správní soud za naplněnou i v situaci obstrukčního jednání žalobkyně, která uvedla jako řidiče osobu, již správní orgány i krajský soud s ohledem na své zkušenosti s touto agendou považovaly za fiktivní (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 324/2016-46, bod 13).

[19] Nejvyšší správní soud na základě výše uvedených skutečností dospěl ve shodě s krajským soudem k závěru, že správní orgán prvního stupně v souladu s výše citovanou judikaturou učinil nezbytné kroky ke zjištění řidiče, a byla proto splněna podmínka § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu pro projednání přestupku stěžovatele jakožto provozovatele vozidla. Krajský soud proto nepochybil, když postup správních orgánů aproboval.

[20] Pokud pak stěžovatel namítá, že správní orgán prvního stupně pochybil, když druhou výzvu (předvolání k podání vysvětlení) doručoval sdělenému řidiči na adresu, která byla uvedena na obálce, v níž údajný řidič zaslal odpověď na první výzvu k podání vysvětlení, jako zpáteční adresa, souhlasí Nejvyšší správní soud s krajským soudem, že ačkoliv doručování na takto uvedenou adresu nemělo účinky řádného doručení, není tato skutečnost pro posouzení věci rozhodná. Jak již bylo uvedeno výše, v řízení o přestupku

správní orgány dospěly k závěru, že stěžovatelem sdělený řidič je osobou fiktivní. Tento závěr stěžovatel ani v řízení před správními orgány ani posléze v soudním řízení relevantním způsobem nezpochybnil. Označení řidiče J. L. tak představovalo případ obstrukčního jednání ze strany stěžovatele jako provozovatele vozidla. Za této situace v nyní posuzovaném konkrétním případě byl již samotným zjištěním, že se jedná o osobu fiktivní, ve spojení s první výzvou k podání vysvětlení, splněn předpoklad k projednání přestupku stěžovatele jako provozovatele vozidla. Vzhledem k tomu, že tuto skutečnost správní orgán prvního stupně zjistil až po zaslání první výzvy k podání vysvětlení sdělenému řidiči a doručení odpovědi na tuto výzvu od údajného řidiče, považuje Nejvyšší správní soud za logické, že zaslal předvolání k podání vysvětlení, byť nesprávně, na zpáteční adresu uvedenou na obálce. Již v tuto chvíli zde totiž byly přítomny důvodné pochybnosti o skutečné totožnosti sděleného řidiče, a to s ohledem na odlišnost podpisů na doručence a odpovědi na výzvu k podání vysvětlení. Správní orgán prvního stupně za této situace zaslal předvolání k podání vysvětlení sdělenému řidiči nad rámec nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Nesprávné doručení této výzvy proto nemůže nic změnit na závěru, že v nyní posuzovaném případě správní orgán prvního stupně dostal požadavkům judikatury stran učinění nezbytných kroků.

[21] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že z rozhodnutí správních orgánů je patrné, že sděleného řidiče nepovažovali na základě nedoručeného předvolání k podání vysvětlení za osobu nekontaktní nebo osobu, které se nedaří doručovat, jak se mylně domnívá stěžovatel. Správní orgány považovaly sděleného řidiče za osobu fiktivní, a to i s ohledem na zjištění o opakovaných obdobných obstrukčních postupech stěžovatele v jiných přestupkových řízeních vedených různými správními orgány. Ani z tohoto důvodu tak nemůže být nesprávné doručování předvolání k podání vysvětlení pro nyní posuzovanou věc podstatné.

[22] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud posoudil věc ve shodě s judikaturou NSS a nedopustil se ani jiného závažného pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Proto kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[23] Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch a žalovanému nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. března 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu